

Ірина Барда: «Кіно – рай для душі»

Ірина Миколаївна Бардакова (акторський псевдонім Ірина Барда) – актриса театру і кіно. 2004 року закінчила КНУ театру, кіно і телебачення ім. І.К. Карпенка-Карого за спеціальністю диктор, ведуча телепрограм, (акторську майстерність викладали Т. Денисенко, згодом Г. Максименко). З 2004 по 2007 рік пройшла асистентуру-стажування на кафедрі режисури телебачення (керівники В. Горпенко та П. Богдан). Ролі в кіно: Зося у «Богдані Хмельницькому» М. Мащенко (кіностудія ім. Довженка, 2001); Маря у «Легенді про кощея» В. Ткачова (Мосфільм, 2002); Марічка у «Залізній сотні» О. Янчука (Олесь-фільм, 2003); Соня у «Братстві», реж. С. Клименко (2004); Ліза у «Татарському триптиху», реж. О. Муратов (обидва – кіностудія ім. Довженка, 2004); Гала у «Повернути Віру» реж. В. Яковенко (Film.UA, 2006р.); Олесь у фільмі «Мухтар-3. Диван мрії», реж. В. Златоусовський, (PRO TV, 2006р.); Олена у «Раї в шалаші», реж. Г. Алексеєва (OPT, 2007); Рая у «Смерті шпигунам!» реж. С. Лялін (Star Media, 2007); медсестра Варя у серіалі «Ангел-охоронець», реж. Бата-Недич (2007); Зося у «Третього не дано», реж. С. Сотніченко (Film. UA, 2008); Юля у «Території краси», реж. О. Тараненко (Film.UA, 2008); Ліля у «Руці на щастя», реж. О. Філатович («Zebra» 2008); Зіночка у «Рідних людях», режисери О. Масленніков, І. Шкурінов, 2008); Інга у «Адвокатських розслідуваннях», реж. Ю. Беденко (ICTV, 2008); Яна у серіалі «Дві сторони однієї Анни», режисери О. Масленніков, В. Альошечкін, (2008-09); Ірина у «Поверненні Мухтара», реж. С. Толкушкін (Про-ТБ); Наталя у серіалі «Даїшники», реж. А. Іванов («НТВ» 2010, Росія); Настя у «Єфросинії», реж. О. Масленніков, («Мосттелефільм», 2009, Росія); Ольга у «Гарлемі», реж. О. Туранський, (Star Media 2009); Юлія, Оксана у «За законом», режисери М. Мехеда, О. Руденко (2009).

Ірина Барда з Евклідом Кюрдзідісом.

Бесіду вела Валентина Грицук

– Ірино, після закінчення Театрального університету ти вже встигла пожити й попрацювати в Москві. Чим відрізняється робота на знімальних майданчиках тут і там?

– Потрібно щось робити з ситуацією, коли українське кіно фактично не знімається. Талановитим режисерам потрібно десь реалізовуватися, розвиватися, вдосконалюватися. Я знаю, українці неймовірно талановиті, працьовиті, мудрі й усе у нас вийде.

Скажімо, Олесь Янчук знімає українські фільми на українську тематику. Мені вона близька. Хто ще знімає? Михайло Ілєнко нарешті завершив свій фільм на який два роки не вистачало коштів. Він мене зустрів на вулиці, поспілкувалися, а через деякий час зателефонував і сказав що має для мене невеличку роль. Сцену зі мною знімали фактично в останні знімальні дні. Це пригодницький фільм, дехто вже бачив матеріал. Вся група від акторів, операторів до реkvізиторів дуже задоволені роботою й результатом й дуже сподіваються, що фільм сподобається публіці.

– Як на мене, вистачає нам обдарованості й упевненості, єдине, чого нема – налагодженої роботи чиновників усіх рангів та політиків, які відповідально й чесно займалися б своєю справою, надавали правову, матеріальну, організаційну бази для реалізації творчих особистостей в Україні.

– Буваючи в західному світі, наприклад в Австрії, я зауважила, що там інша організаційна система в сфері культури. Щоб це зрозуміти, достатньо бути туристкою. Там навіть в електричках звучать твори Баха, Бетховена,

Моцарта.

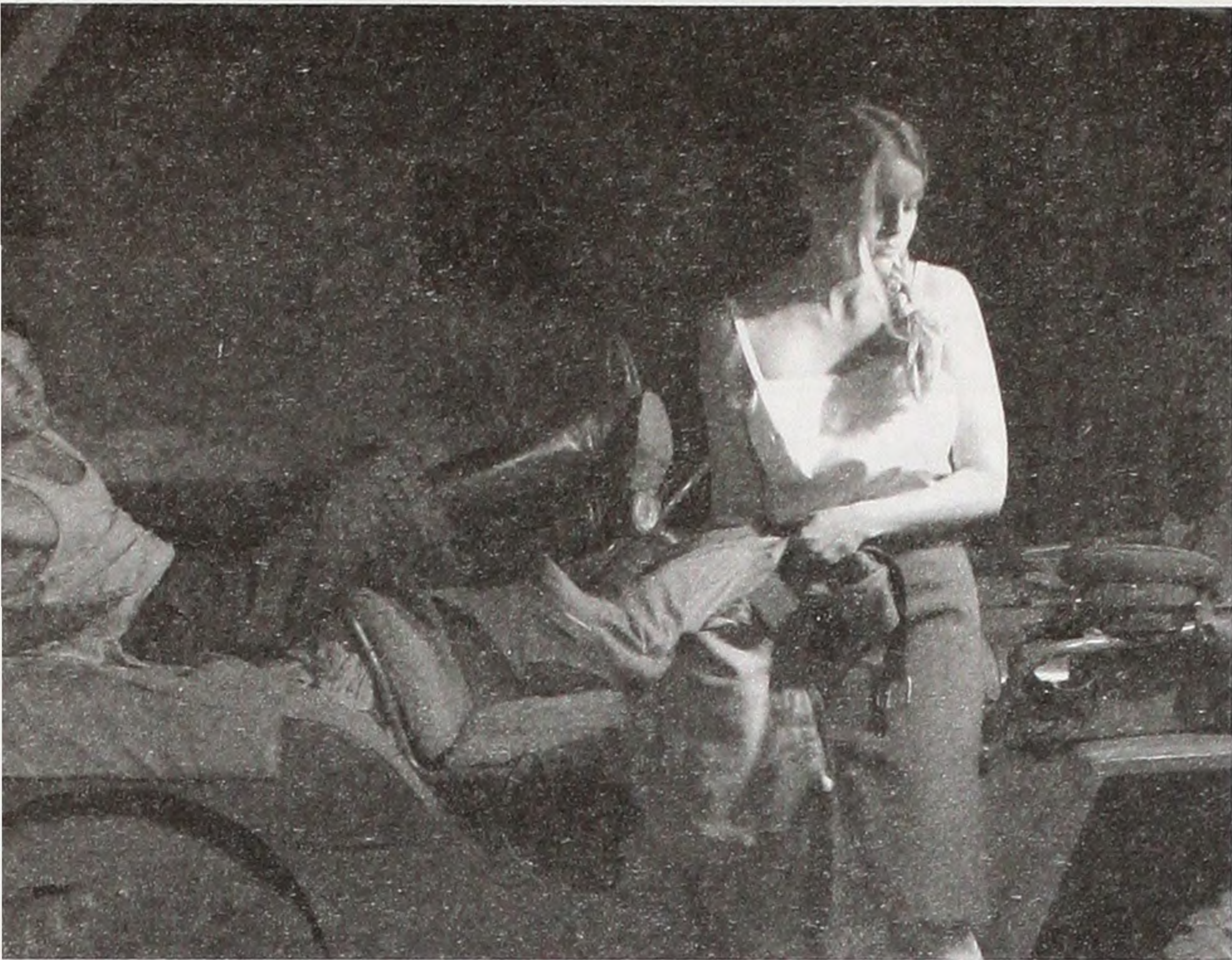
Традиції і сучасна творчість, мистецтво – це те, з чого починається нація й навіть матеріальне відродження держави. Зрозуміло, що коли людські потреби зведені до мінімуму, коли не потрібні театр і кіно в державі, то такою державою легше керувати. Але чи довго проіснує така держава?

– Мистецтво поділяється, так би мовити, на рівні впливу. Одні різновиди його впливають на маси, а інші – на окремих любителів, знавців. Колись Сенека ставив особливо вишукані скульптури тільки в себе в спальні, щоб не профанувалися. Мистецтво й повинно бути різним. А в нас нині процвітає переважно масове.

– Але навіть оті шоу на СТБ, запозичені в Америці чи у Великобританії, – це сплеск творчої енергії простих українців, який, гадаю, дуже скоро дасть потужний результат. Я дивлюся на це із захопленням.

– Ще з першого курсу ти знімалася в кінофільмах, а нині, маючи певний акторський досвід, знімаєшся переважно в серіалах. Як ти оцінюєш той і інший свій досвід?

– Мені самій приємніше дивитися фільми за моєї участі, ніж серіал. Бувають в тих же Сполучених Штатах серіали так досконало зроблені, що їх можна вважати мистецтвом. Але коли два-три сценаристи вигадують двісті-триста серій, то з цього важко зробити шедевр, чи не так? В серіалах мені імпонує те, що мало дублів, а тому можна відпрацювати вміння моментально зосередитися, зібратися й одразу видати найкращий результат з можливих... А кіно – це інше, це рай для душі. Всі чомусь тобі посміхаються, все добре, принаймні в мене на зніма-

Ірина Барда і Олег Савкін у фільмі «Смерть шпигунам». Режисер Сергій Лялін. Росія, Україна, 2007.

Ірина Барда з Оскаром Кучерою та Евклідом Кюрдзідісом у фільмі «Рука на щастя». Режисер Олександр Філатович. Україна, 2008.

льному майданчику. Потім милуєшся якщо не власною роботою, то доскональними кадрами оператора, який вкладав у них душу, де у режисера є час для різних планів та варіантів.

– А в яких жанрах тобі подобається працювати?

– Коли кіно страшне, якийсь трилер, – я заплющую очі. Як глядач я його не можу сприймати, мені боляче дивитися на насилля. Відштовхуючись від свого психофізичного апарату, я намагаюся «потрапити в комедію», в пригодницький фільм, а якщо в бойовики, то такі, де в боротьбі перемагає добро. Мені подобається працювати у фільмах, де йдеться про наше сучасне життя, про любов, ревності, проблеми моїх сучасників.

– Мало такого в сучасному українському кіно... Що буде з ним?

– Буде те, що ми захочемо. Я слідкую за продюсерськими намаганнями наших режисерів. Радію, що є люди, які

серйозно вирішили піднести рівень українського кіно, й вони вселяють віру в те, що кіно – буде. В нас є сили і таланти, щоб робити його найкращим. Знаю одного режисера на ім'я Любомир, який продав квартиру, щоб знімати свій фільм. Нині Україна приваблює зарубіжних режисерів. Я маю досвід роботи з європейськими режисерами. Режисери з Центральної й Західної Європи залучають наші студії у рекламу, й вони з превеликим задоволенням співпрацюють.

– Ми говорили про кіно, серіал. Ти ще реалізуєш себе як ведуча концертів, корпоративних вечірок і т.п., і це найближче до твого фаху, адже ти телеведуча за дипломом. Що для тебе означає цей вид самореалізації?

– Я вперто розвиваю себе в цьому напрямку, максимально вдосконалююся. Часто собі не подобаюся, однак, намагаюся все робити якнайкраще. Спостерігаю за ведучими в яких був, скажімо, досвід телевізійного КВНу і які старші за мене – навчаюся в них імпровізаційності, вмінню стильно, культурно жартувати в непростих ситуаціях подібного типу видовища, розважального заходу.

– Актор не завжди може розвинути імпровізаційність в сучасному жорстко-концептуальному театрі. Чи справді саме в «корпоративних», хоча це вважається чимось нижчим, актор найповніше реалізовує себе саме як творча особистість?

– Подумай сама, якщо в тебе чотириста людей, яких ти не знаєш, і тобі потрібно не просто сподобатись, а протримати їхню увагу мінімум впродовж трьох годин. То для цього щось потрібно робити! Сприймають тебе тільки тоді, коли сильний у своїй професії. Тоді тебе поважають і радіють разом з тобою.

Ведучий – лідер, який вміє взяти на себе відповідальність, куди повести захід, на який настрої налаштувати людей. Для мене це завжди виклик, а тому перед виступом руки тремтять більше, ніж перед зйомками. За затратою енергії це не зрівняти. Але мені дуже подобається.

– А чому?

– Бо знаю, що я переможу. Я починала на телебаченні в 21–22 роки. Писала публіцистичні, аналітичні сценарії. І всі казали: «Ти ж така молода. Ти будеш старшою – і будеш щось там вести. А зараз обличчя таке дитяче...»

– Пам'ятаю, твій дипломний проект... зі сценічної мови був авторським документальним фільмом про Муссоліні, де ти принагідно була ведучою. Я тоді ніяк не могла зрозуміти логіки викладання в альма-матер. Але університет наш, хоч як це дивно, дає конкурентноспроможних спеціалістів.

– Наш університет дає школу, базу на все життя. А щодо диплому, то мене ще з дитинства цікавили монументальні, глобальні теми. Підозрюю, коли буду старшою і візьмусь за них, то мені скажуть: «У тебе для цього вже обличчя застаріло».

– Ти багато чим займаєшся й успішно, але чому ухиляєшся від театру? Адже глибина майстерності набувається саме там.

– Я не ухиляюся. У мене була пропозиція від режисерки Варвари Файер, ми працювали у Москві в «Театрі.doc» у 2010 році. Я не хочу ходити в театр на службу, а хочу в театрі займатися улюбленою справою. У наближчий час хотіла б працювати в цікавій антрепризі.